Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

8. september 2015*

»Appel — dumping — forordning (EF) nr. 384/96 — artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, og artikel 9, stk. 1 — forordning (EF) nr. 1205/2007 — import af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (CFL-i) med oprindelse i Kina, Vietnam, Pakistan og Filippinerne — skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet — en væsentlig del af den samlede produktion i Fællesskabet af lignende varer«

I sag C-511/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 23. september 2013,

Philips Lighting Poland S.A., Piła (Polen),

Philips Lighting BV, Eindhoven (Nederlandene),

ved abogada L. Catrain González og barrister E. Wright,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Boelaert, som befuldmægtiget, bistået af avocat S. Gubel og solicitor B. O'Connor,

sagsøgt i første instans,

Hangzhou Duralamp Electronics Co. Ltd, Hangzhou (Kina),

GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.), Budapest (Ungarn),

Osram GmbH, München (Tyskland), ved Rechtsanwälte R. Bierwagen og C. Hipp,

Europa-Kommissionen ved L. Armati og J.-F. Brakeland, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, vicepræsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz og K. Jürimäe samt dommerne A. Rosas, E. Juhász (refererende dommer), C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas og C. Lycourgos,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. februar 2015,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. marts 2015,

afsagt følgende

Dom

1 Med deres appelskrift har Philips Lighting Poland S.A. (herefter »Philips Poland«) og Philips Lighting BV (herefter »Philips Nederlandene«) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 11. juli 2013, Philips Lighting Poland og Philips Lighting mod Rådet (T-469/07, EU:T:2013:370, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet for appellanternes påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1205/2007 af 15. oktober 2007 om indførelse af antidumpingtold på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (»CFL-i«) med oprindelse i Folkerepublikken Kina efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 og om udvidelse til at omfatte importen af den samme vare afsendt fra Den Socialistiske Republik Vietnam, Den Islamiske Republik Pakistan og Republikken Filippinerne (EUT L 272, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

Retsforskrifter

1994-antidumpingaftalen

2 Ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1), godkendte Rådet for Den Europæiske Union overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev undertegnet i Marrakech den 15. april 1994, samt de aftaler, der er opført i bilag 1, 2 og 3 til denne overenskomst, iblandt hvilke indgår den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 11, herefter »GATT 1994«) og aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 103, herefter »1994-antidumpingaftalen«).

3 1994-antidumpingaftalens artikel 1 bestemmer følgende:

»Antidumpingforanstaltninger anvendes kun under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel VI i GATT 1994, og på grundlag af undersøgelser, der er indledt […] og gennemført i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale. Følgende bestemmelser gælder for anvendelsen af artikel VI i GATT 1994, for så vidt der træffes foranstaltninger i henhold til antidumpinglovgivning- eller bestemmelser.«

4 Nævnte aftales artikel 4, stk. 1, fastsætter bl.a. følgende:

»I denne aftale forstås ved »indenlandsk erhvervsgren« samtlige indenlandske producenter af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del af den samlede indenlandske produktion af sådanne varer [...]«

5 Samme aftales artikel 5 har følgende ordlyd:

»5.1. En undersøgelse med henblik på at fastslå forekomsten, omfanget og virkningen af en påstået dumping indledes på grundlag af en skriftlig anmodning indgivet af eller på vegne af den pågældende indenlandske erhvervsgren, jf. dog undtagelsen i stk. 6.

[...]

5.4. Der indledes ikke en undersøgelse i medfør af stk. 1, medmindre myndighederne på grundlag af en undersøgelse af, i hvor høj grad der blandt de indenlandske producenter er givet udtryk [...] for tilslutning til eller opposition mod anmodningen, har fastslået, at anmodningen er indgivet af eller på vegne af den indenlandske erhvervsgren [...] Anmodningen anses for at være indgivet »af eller på vegne af den indenlandske erhvervsgren«, hvis den har tilslutning fra indenlandske producenter, hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den del af den indenlandske erhvervsgren, som enten giver udtryk for tilslutning til eller opposition mod anmodningen. Der indledes dog ikke en undersøgelse, når de indenlandske producenter, der udtrykkeligt giver deres tilslutning til anmodningen, tegner sig for mindre end 25% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den indenlandske erhvervsgren.

[...]«

Forordning (EF) nr. 384/96

6 Den lovgivning, der finder anvendelse på den foreliggende sags faktiske omstændigheder, består af Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2117/2005 af 21. december 2005 (EUT L 340, s. 17, herefter »grundforordningen«). Grundforordningen blev ophævet og erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51). Denne sidstnævnte forordning finder ikke tidsmæssig anvendelse på den foreliggende sag.

7 Første til tredje og femte betragtning til grundforordningen havde følgende ordlyd:

»(1) Ved [Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1)] vedtog Rådet fælles regler om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab.

(2) [D]isse regler blev vedtaget i overensstemmelse med de bestående internationale forpligtelser, især dem, som følger af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel [af 30. oktober 1947] (i det følgende benævnt GATT), af aftalen om anvendelse af artikel VI i GATT [om told og udenrigshandel, som blev godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 80/271/EØF af 10. december 1979 om indgåelse af de multilaterale aftaler, der er resultatet af handelsforhandlingerne 1973-79 (EFT 1980 L 71, s. 1)] (antidumpingkodeks af 1979) og af aftalen om fortolkning og anvendelse af artikel VI, XVI, og XXIII i GATT[, som blev godkendt på Fællesskabets vegne ved samme afgørelse] (kodeks om subsidier og udligningstold).

(3) [D]e multilaterale handelsforhandlinger, der afsluttedes i 1994, førte til nye aftaler om anvendelsen af artikel VI i GATT, og Fællesskabets regler bør derfor ændres på baggrund af disse nye aftaler; [...]

[...]

(5) [D]en nye aftale om dumping, nemlig [1994-antidumpingaftalen], indeholder nye og detaljerede regler, især med hensyn til beregningen af dumping, procedurerne for indledning og gennemførelse af en undersøgelse, herunder fastlæggelsen og behandlingen af de faktiske oplysninger, indførelsen af midlertidige foranstaltninger, indførelsen og opkrævningen af antidumpingtold, varigheden af og genoptagelse af undersøgelse af antidumpingforanstaltninger samt offentliggørelsen af oplysninger om antidumpingundersøgelser; i betragtning af de omfattende ændringer og for at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse af de nye regler bør ordlyden af de nye aftaler i videst muligt omfang overføres til fællesskabslovgivningen.«

8 Grundforordningens artikel 3, som havde overskriften »Konstatering af skade«, bestemte i stk. 1, at »[i] denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel«.

9 Nævnte forordnings artikel 4, som havde overskriften »Definition af erhvervsgren i Fællesskabet«, fastsatte i stk. 1, at »[i] [samme] forordning forstås ved »erhvervsgren i Fællesskabet« samtlige producenter i Fællesskabet af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del, som defineret i artikel 5, stk. 4, af den samlede produktion i Fællesskabet af sådanne varer«.

10 Grundforordningens artikel 5, som havde overskriften »Indledning af procedure«, bestemte følgende:

»1. En undersøgelse med henblik på at fastslå forekomsten, omfanget og virkningen af en påstået dumping indledes på grundlag af en skriftlig klage indgivet af enhver fysisk eller juridisk person eller enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet, jf. dog stk. 6.

[...]

2. En klage i henhold til stk. 1 skal indeholde beviser for dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpingimport og den påståede skade. [...]

3. Kommissionen undersøger i det omfang, det er muligt, at oplysningerne i klagen er korrekte og så fyldestgørende, at det kan fastslås, at der foreligger tilstrækkeligt bevismateriale til at begrunde indledningen af en undersøgelse.

4. Der indledes ikke en undersøgelse i medfør af stk. 1, medmindre det på grundlag af en undersøgelse af, i hvor høj grad der blandt producenterne i Fællesskabet af samme vare er givet udtryk for tilslutning til eller opposition mod klagen, er fastslået, at klagen er indgivet af eller på vegne af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Klagen anses for at være indgivet »af eller på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet«, hvis den har tilslutning fra de producenter i Fællesskabet, hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den del af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, som enten giver udtryk for tilslutning til eller modstand imod klagen. Der indledes dog ikke en undersøgelse, når de producenter i Fællesskabet, der udtrykkeligt giver deres tilslutning til klagen, tegner sig for mindre end 25% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

[...]«

11 Grundforordningens artikel 9 fastlagde de betingelser, hvorunder en undersøgelsesprocedure blev afsluttet, med eller uden indførelse af en antidumpingforanstaltning. Denne bestemmelse havde følgende ordlyd:

»1. Trækkes klagen tilbage, kan proceduren afsluttes, medmindre en sådan afslutning ikke vil være i Fællesskabets interesse.

2. Fastslås det efter konsultationer, at beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige, og rejses der ingen indvendinger i Det Rådgivende Udvalg, afsluttes undersøgelsen eller proceduren. I alle andre tilfælde forelægger Kommissionen omgående en rapport for Rådet om resultaterne af konsultationerne sammen med et forslag om, at proceduren afsluttes. Proceduren anses for afsluttet, hvis Rådet ikke inden en måned med kvalificeret flertal har truffet anden afgørelse.

[...]

4. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 21, træffer Rådet på forslag fra Kommissionen og efter konsultationer i det rådgivende udvalg afgørelse om indførelse af en endelig antidumpingtold. Forslaget vedtages af Rådet, medmindre dette ved simpelt flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på en måned, efter at Kommissionen har forelagt det. [...]

[...]«

12 Grundforordningens artikel 11, stk. 2 og 5, var affattet således:

»2. Endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf eller fem år efter datoen for afslutningen af den seneste genoptagelse af en undersøgelse, som omfattede både spørgsmålet om dumping og skade, medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. En undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb på Kommissionens initiativ eller på anmodning fremsat af eller på vegne af producenterne i Fællesskabet, og foranstaltningerne forbliver i kraft, indtil resultatet af en sådan undersøgelse foreligger.

[...]

5. De relevante bestemmelser i denne forordning om procedurer og om gennemførelsen af undersøgelser, undtagen bestemmelserne vedrørende tidsfrister, gælder for genoptagelse af undersøgelser, der foretages i henhold til stk. 2, 3 og 4. [...]

[...]«

Forordning (EF) nr. 1470/2001 og (EF) nr. 866/2005

13 Efter afslutningen af en undersøgelse, der blev indledt efter, at der den 4. april 2000 var indgivet en klage af European Lighting Companies Federation, vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1470/2001 af 16. juli 2001 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (CFL-i) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 195, s. 8).

14 Efter indledning af en undersøgelse af en mulig omgåelse af denne told vedtog Rådet desuden forordning (EF) nr. 866/2005 af 6. juni 2005 om udvidelse af de endelige antidumpingforanstaltninger, som indførtes ved forordning nr. 1470/2001, til også at omfatte importen af samme vare afsendt fra Den Socialistiske Republik Vietnam, Den Islamiske Republik Pakistan og Republikken Filippinerne (EUT L 145, s. 1).

15 Forordning nr. 1470/2001 blev senere ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1322/2006 af 1. september 2006 (EUT L 244, s. 1).

Tvistens baggrund og den appellerede dom

16 Efter offentliggørelsen af en meddelelse om udløbet af de ved forordning nr. 1470/2001 indførte foranstaltninger (EUT 2005 C 254, s. 2) modtog Kommissionen en anmodning om genoptagelse af undersøgelsen fra Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated, hvilken sammenslutning handlede på vegne af Osram GmbH (herefter »Osram«).

17 Den 12. juni 2006 fremsendte Kommissionen et spørgeskema til de fire EF-producenter af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (herefter »CFL-i«), nemlig GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.) (herefter »GE Hungary«), Osram, Philips Poland og SLI Sylvania Lighting International (herefter »Sylvania«).

18 GE Hungary og Osram oplyste, at de stillede sig positivt til, at der blev indledt en procedure for genoptagelse af undersøgelsen, hvorimod Philips Poland og Philips Nederlandene tilkendegav, at de var imod en sådan procedure. Sylvania besvarede ikke spørgeskemaet.

19 Kommissionen fandt, at der forelå tilstrækkelige beviser til at begrunde, at proceduren for genoptagelse af undersøgelsen blev indledt. Den indledte derfor en sådan procedure og påbegyndte en undersøgelse vedrørende perioden fra den 1. juli 2005 til den 30. juni 2006.

20 Den 26. november 2006 meddelte GE Hungary Kommissionen, at selskabet nu ikke længere gik ind for, at de pågældende antidumpingforanstaltninger blev opretholdt, mens Sylvania den 19. december 2006 underrettede Kommissionen om, at det efter selskabets opfattelse ikke var i Fællesskabets interesse at opretholde antidumpingforanstaltningerne.

21 Den 10. juli 2007 fremlagde Kommissionen et oplysningsdokument, hvori den meddelte, at den agtede at foreslå, at proceduren for den genoptagne undersøgelse blev afsluttet. I dette dokument redegjorde Kommissionen bl.a. for, at skønt en væsentlig del af produktionen i Fællesskabet havde støttet anmodningen om genoptagelse af undersøgelsen ved indledningen af denne procedure, repræsenterede den samlede produktion for de producenter, som modsatte sig denne anmodning, nu lidt over 50% af den samlede produktion i Fællesskabet. Som følge heraf drog Kommissionen den konklusion, at antidumpingforanstaltningerne skulle ophæves og den nævnte procedure afsluttes.

22 Den 24. og 25. juli 2007 fremsatte Philips Poland og Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated bemærkninger til nævnte dokument.

23 Ved et nyt dokument med generelle oplysninger af 31. august 2007 meddelte Kommissionen, at den slutteligt var nået til den konklusion, at perioden for anvendelsen af de omhandlede antidumpingforanstaltninger i Fællesskabets interesse burde forlænges med et år.

24 Den 15. oktober 2007 vedtog Rådet den anfægtede forordning.

25 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. december 2007 anlagde appellanterne søgsmål med påstand om annullation af nævnte forordning.

26 Til støtte for søgsmålet fremsatte de tre anbringender, hvoraf det med de to første gjordes gældende, at der var sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 1, artikel 9, stk. 1 og 4, og artikel 11, stk. 2.

27 Appellanterne gjorde navnlig gældende, dels at EU-institutionerne ikke kunne fortsætte antidumpingproceduren i tilfælde af, at tilslutningen til klagen var faldet, dels at Rådet ikke udelukkende kunne lægge Osrams oplysninger til grund ved vurderingen af den skade, der blev tilføjet erhvervsgrenen i Fællesskabet, eftersom Osrams produktion, som kun repræsenterede ca. 48% af den samlede produktion i Fællesskabet, ikke kunne anses for at udgøre en »betydelig del« af denne produktion.

28 Med henblik på at forkaste de to anbringender om, at der var sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 1, artikel 9, stk. 1 og 4, og artikel 11, stk. 2, behandlede Retten for det første spørgsmålet om, hvorvidt EU-institutionerne kunne fortsætte proceduren for genoptagelse af undersøgelsen på trods af det forhold, at CFL-i-producenternes tilslutning til den pågældende klage ikke længere nåede op på den i nævnte forordnings artikel 5, stk. 4, angivne tærskel på 50%.

29 Retten startede først med i den appellerede doms præmis 75-78 at anføre, at anmodningen om indledning af proceduren for genoptagelse af undersøgelsen indledningsvis havde fået tilslutning fra GE Hungary og Osram, som tilsammen repræsenterede mere end 50% af den samlede produktion i Fællesskabet af CFL-i, hvorimod Philips Poland havde udtrykt sin modstand mod denne indledning, og Sylvania ikke havde taget stilling. Denne situation havde dog ændret sig nogle måneder efter indledningen af den omhandlede procedure for genoptagelse af undersøgelsen, da GE Hungary og Sylvania i løbet af den af Kommissionen gennemførte undersøgelse havde meddelt sidstnævnte, at de nu var imod opretholdelsen af de pågældende antidumpingforanstaltninger. Denne modstand havde haft til følge, at andelen af den samlede produktion for de producenter i Fællesskabet, der tilsluttede sig anmodningen om genoptagelse af undersøgelsen – alt imens den forblev langt over den i grundforordningens artikel 5, stk. 4, angivne tærskel på 25% – var faldet til lidt under den i denne bestemmelse angivne tærskel på 50%. Den eneste producent i Fællesskabet, der fortsat tilsluttede sig denne anmodning, dvs. Osram, repræsenterede således 48% af den samlede produktion i Fællesskabet, mens de tre andre producenter, der modsatte sig denne anmodning, tilsammen repræsenterede de resterende 52%.

30 Retten bemærkede dernæst i den appellerede doms præmis 84, at den allerede, i dom Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet (T-249/06, EU:T:2009:62), havde fastslået, at nævnte forordnings artikel 5, stk. 4, ikke indeholdt nogen forpligtelse for Kommissionen til at afslutte en igangværende antidumpingprocedure, når tilslutningen til klagen var faldet til et niveau, der lå under minimumsgrænsen på 25% af fællesskabsproduktionen, »[idet] denne bestemmelse […] kun [vedrører] den grad af tilslutning til klagen, der er nødvendig for, at Kommissionen kan indlede en procedure«. Retten præciserede i den appellerede doms præmis 85, at dom Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet (T-249/06, EU:T:2009:62) vedrørte samme forordnings artikel 9, stk. 1, selv om denne dom var blevet afsagt i en sag, hvor klagen ikke havde været genstand for en tilbagetrækning, men hvor niveauet for tilslutningen til klagen angiveligt var faldet under proceduren. Retten anførte i samme præmis, at »[d]enne løsning er fuldstændig logisk, da – hvis Kommissionen i overensstemmelse med nævnte bestemmelse ikke er forpligtet til at afslutte proceduren i tilfælde af, at klagen trækkes tilbage – det samme må gælde så meget desto mere, hvis der blot er tale om, at graden af tilslutning er faldet«.

31 Retten konstaterede i den appellerede doms præmis 86, at grundforordningens artikel 5, stk. 4, og artikel 9, stk. 1, fandt anvendelse på procedurerne for genoptagelse af undersøgelse i henhold til denne forordnings artikel 11, stk. 5, og udledte heraf, at EU-institutionerne var berettigede til at fortsætte genoptagelsesproceduren på trods af, at den grænse på 50%, der er fastsat i grundforordningens artikel 5, stk. 4, muligvis ikke længere var nået.

32 Endelig vurderede Retten i den appellerede doms præmis 88, at Rådet ikke ved sin fortolkning af grundforordningens artikel 9, stk. 1, havde tiltaget sig nogen ny kompetence, eftersom Rådet »først [havde besluttet] at opretholde de omhandlede antidumpingforanstaltninger i yderligere en periode på et år, efter at have fastslået, således som det påhvilede Rådet, at der fortsat foregik dumping, at udløbet af disse foranstaltninger kunne fremme fortsættelsen af denne dumping og skaden, og at en sådan [opretholdelse] var i Fællesskabets interesse«.

33 Følgelig konkluderede Retten heraf, at der i den foreliggende sag ikke kunne konstateres nogen tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 1.

34 Retten behandlede for det andet spørgsmålet om definitionen af erhvervsgrenen i Fællesskabet med henblik på fastlæggelsen af skaden.

35 Retten bemærkede først i den appellerede doms præmis 91, at en antidumpingforanstaltning i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, kun kan opretholdes ud over den frist på fem år, der er anført i denne bestemmelse, hvis dens bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade, hvorved der ved »skade« i medfør af samme forordnings artikel 3, stk. 1, forstås væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren.

36 Retten anførte dernæst i den appellerede doms præmis 92, at grundforordningens artikel 4, stk. 1, definerer erhvervsgrenen i Fællesskabet som enten »samtlige producenter i Fællesskabet af samme vare« eller som »de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del, som defineret i [samme forordnings] artikel 5, stk. 4, af den samlede produktion i Fællesskabet af sådanne [samme] varer«, og at EU-institutionerne råder over et vidt skøn for så vidt angår valget mellem de to muligheder.

37 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 94, at de tilfælde, der direkte eller indirekte er omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 1, pr. definition forudsætter, at den grænse på 50%, som er fastsat i forordningens artikel 5, stk. 4, ikke længere er nået, og udledte heraf, at »den generelle henvisning i [grundforordningens artikel 4, stk. 1] til forordningens artikel 5, stk. 4, hvad angår udtrykket »betydelig del [...] af den samlede produktion i Fællesskabet« følgelig kun kan forstås som en henvisning til minimumsgrænsen på 25%, og ikke til grænsen på 50%«. Ifølge Retten »[gælder] [e]n sådan løsning [...] så meget desto mere, da kravet, hvorefter denne erhvervsgren i Fællesskabet skal udgøre en betydelig del af den samlede produktion i Fællesskabet, skal sikre, at den samlede produktion fra producenterne, som er omfattet af denne erhvervsgren, er tilstrækkeligt repræsentativ. Spørgsmålet, om dette er tilfældet, afhænger imidlertid mere af disse producenters andel af den samlede produktion i Fællesskabet end den holdning, som de producenter, der ikke er inkluderet i erhvervsgrenen i Fællesskabet i medfør af grundforordningens artikel 5, stk. 4, har indtaget med hensyn til klagen eller anmodningen om genoptagelse af undersøgelsen«.

38 Retten konkluderede heraf i den appellerede doms præmis 96, at Rådet ikke havde begået nogen retlig fejl ved at beslutte kun at inkludere Osram i definitionen af erhvervsgrenen i Fællesskabet med henblik på fastlæggelsen af skaden.

Parternes påstande

39 Appellanterne har nedlagt påstand for Domstolen om, at den appellerede dom ophæves, og at Rådet tilpligtes at betale de omkostninger, som appellanterne har afholdt såvel for Retten som i forbindelse med nærværende appel.

40 Rådet har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

41 Kommissionen har for Domstolen principalt nedlagt påstand om, at appellen forkastes. Subsidiært har Kommissionen nedlagt påstand om, at der træffes afgørelse i sagen i første instans, og at denne afvises fra realitetsbehandling eller forkastes som ugrundet. Under alle omstændigheder har Kommissionen påstået appellanterne tilpligtet at betale sagens omkostninger.

42 Osram har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

43 Appellanterne har til støtte for deres appel påberåbt sig to anbringender, hvormed det gøres gældende, at der for det første er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 1, vedrørende afslutningen af proceduren i tilfælde af, at klagen trækkes tilbage, og at der for det andet er sket en tilsidesættelse af den samtidige anvendelse af denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 4, vedrørende definitionen af begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet«.

Om det første anbringende

Parternes argumenter

44 Appellanterne har med deres første anbringende kritiseret Retten for at have foretaget en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 9, stk. 1, ved at lægge til grund, at når denne bestemmelse gav Kommissionen mulighed for at fortsætte en undersøgelse til trods for tilbagetrækningen af den oprindelige klage, måtte det så meget desto mere forholde sig på tilsvarende vis i tilfælde af en formindsket tilslutning fra producenterne i Fællesskabet til denne klage.

45 Appellanterne har i denne henseende gjort gældende, at det var med urette, at Retten – for at underbygge denne udvidende fortolkning – i den appellerede doms præmis 84 henviste til sin dom Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet (T-249/06, EU:T:2009:62), henset til de faktuelle forskelle mellem den sag, der gav anledning til denne sidstnævnte dom, og den foreliggende sag. De har tilføjet, at ordlyden af grundforordningens artikel 9, stk. 1, klart indikerer, at bestemmelsens anvendelse er begrænset til alene de tilfælde, hvor klagen trækkes tilbage, hvilket i øvrigt er blevet bekræftet af EU-institutionernes praksis.

46 Rådet har, støttet af Osram og Kommissionen, gjort gældende, at det følger af grundforordningen, at selve undersøgelsen – til forskel fra den processuelle fase vedrørende indledningen af undersøgelsen – ikke er undergivet nogen bestemt regel, som forpligter Kommissionen til at afslutte denne i tilfælde af en formindsket tilslutning til en klage. Rådet har anført, at denne forskel skyldes nødvendigheden af at karakterisere klagernes klageret på tidspunktet for procedurens indledning, hvilken nødvendighed ikke længere foreligger i løbet af undersøgelsen, idet denne har til formål at indsamle de relevante oplysninger, der gør det muligt at fastslå, hvorvidt der foreligger en skade, som dumpingen har påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

47 Ifølge Rådet er Rettens begrundelse ikke i strid med grundforordningen og fremgår i øvrigt allerede af Rettens hidtidige praksis, der udspringer både af dom Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet (T-249/06, EU:T:2009:62) og af dom Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet (T-172/09, EU:T:2012:532), af hvilke det fremgår, at de i samme forordnings artikel 5, stk. 4, fastsatte krav vedrørende klageretten kun skal være opfyldt på tidspunktet for indledningen af en undersøgelse og ikke under denne.

48 Rådet har tilføjet, at selv hvis det måtte vise sig, at EU-institutionerne – som råder over en bred skønsmargen ved afgørelsen af, om en procedure skal afsluttes som følge af en tilbagetrækning af klagen – i deres tidligere praksis som oftest har afsluttet de igangværende undersøgelser efter sådanne tilbagetrækninger, er det ikke muligt heraf at konkludere, at disse institutioner burde have afsluttet den undersøgelse, som førte til den anfægtede forordning, med den begrundelse, at tilslutningen til denne undersøgelse fra erhvervsgrenen i Fællesskabet var faldet.

Domstolens bemærkninger

49 Det skal indledningsvis bemærkes, at grundforordningens artikel 5 præcist regulerer de betingelser, hvorunder en klage »indgivet af enhver fysisk eller juridisk person eller enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet«, giver anledning til, at der indledes en antidumpingundersøgelse. Grundforordningens artikel 5, stk. 4, bestemmer i den forbindelse, at denne klage for at kunne anses for at være indgivet af en erhvervsgren i Fællesskabet kumulativt skal opfylde to betingelser vedrørende omfanget af den tilslutning, som den er genstand for. Dels skal denne tilslutning gives af »de producenter i Fællesskabet, hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den del af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, som enten giver udtryk for tilslutning til eller modstand imod klagen«. Dels skal den nævnte tilslutning gives af producenter i Fællesskabet, der tegner sig for mindst 25% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

50 Når undersøgelsen er indledt, skal det bemærkes, at nævnte forordnings artikel 9, stk. 1, udtrykkeligt fastsætter en mulighed for Kommissionen for at afslutte denne undersøgelse i tilfælde af, at klagen trækkes tilbage, og det »medmindre en sådan afslutning ikke vil være i Fællesskabets interesse«.

51 Samme forordning fastsætter ikke nogen bestemmelse om de foranstaltninger, der skal træffes af Kommissionen i løbet af undersøgelsen i tilfælde af en formindsket tilslutning fra producenterne til klagen eller til anmodningen om genoptagelse af undersøgelsen.

52 Eftersom de pågældende EU-institutioner i tilfælde af, at klagen eller en anmodning om genoptagelse af undersøgelsen trækkes tilbage, i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 1, og artikel 11, stk. 5, kan fortsætte undersøgelsen, må det samme imidlertid – som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 85 – gælde så meget desto mere, hvor der blot er tale om, at graden af tilslutning til denne er faldet.

53 Det må derfor fastslås, at en formindsket tilslutning fra producenterne i Fællesskabet til en klage eller til en anmodning om genoptagelse af undersøgelsen ikke nødvendigvis vil kunne bevirke, at undersøgelsen afsluttes, og det selv om en sådan formindskelse måtte indebære, at denne tilslutning svarer til et produktionsniveau, der er lavere end en af de to tærskler, der er fastsat i grundforordningens artikel 5, stk. 4.

54 En sådan fortolkning underbygges så meget desto mere af, at standpunkterne hos repræsentanterne for erhvervsgrenen i Fællesskabet – således som generaladvokaten har anført i punkt 118 i forslaget til afgørelse – i løbet af undersøgelsen kan variere i modstridende retninger. Sådanne variationer kan ikke forhindre den korrekte afvikling af den pågældende undersøgelse.

55 Det følger heraf, at det var uden at begå nogen retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 85 og 86 fortolkede grundforordningens artikel 9, stk. 1, således, at det fulgte så meget desto mere af denne bestemmelse, at EU-institutionerne var berettigede til at fortsætte genoptagelsesproceduren på trods af det forhold, at det var muligt, at den tærskel på 50%, der er angivet i samme forordnings artikel 5, stk. 4, ikke længere var nået.

56 Under hensyn til de ovenstående betragtninger skal det første appelanbringende forkastes som ugrundet.

Om det andet anbringende

Parternes argumenter

57 Appellanterne har med deres andet anbringende gjort gældende, at Retten foretog en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 4, stk. 1, sammenholdt med denne forordnings artikel 5, stk. 4.

58 Appellanterne har i den forbindelse anført, at Retten ved definitionen af begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet« i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 1, og følgelig ved fastslåelsen af, hvorvidt der var påført denne erhvervsgren en skade, ikke foretog en korrekt anvendelse af det ene af de i samme forordnings artikel 5, stk. 4, fastsatte kumulative kriterier vedrørende tilslutningen til en klage, i det foreliggende tilfælde kriteriet om, at klagen skal have tilslutning fra de producenter i Fællesskabet, hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den del af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, som enten giver udtryk for tilslutning til eller modstand imod den pågældende klage. Appellanterne har heraf konkluderet, at Retten ved denne fremgangsmåde tilsidesatte en bestemmelse i grundforordningen, hvis fortolkning der ikke bør være usikkerhed om, og således krænkede retssikkerhedsprincippet.

59 Rådet, Osram og Kommissionen har gjort gældende, at appellanterne har sammenblandet to særskilte begreber. Det første er begrebet klageret, som skal efterprøves i forbindelse med indgivelsen af en klage og før enhver indledning af en undersøgelse. Denne efterprøvelse har til formål at sikre, at denne klage er underbygget af en tilstrækkeligt repræsentativ del af industrien i Unionen, og vedrører som følge heraf den kumulative overholdelse af de to minimumstærskler for produktion, som er fastsat i grundforordningens artikel 5, stk. 4. Det andet begreb, som angår skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, skal bedømmes i løbet af undersøgelsen uafhængigt af den oprindelige klage, hvilket indebærer, at der alene skal tages hensyn til minimumstærsklen på 25% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet ved afgørelsen af, hvorvidt en betydelig del af erhvervsgrenen i Fællesskabet er påvirket af dumpingpraksissen. Rådet, Osram og Kommissionen har heraf konkluderet, at det følgelig var uden at begå nogen retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 93 og 94 fastslog, at begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet« skulle forstås forskelligt før indledningen af en undersøgelse og under undersøgelsen, for at konkludere, at henvisningen i grundforordningens artikel 4, stk. 1, til forordningens artikel 5, stk. 4, »kun [kan] forstås som en henvisning til minimumsgrænsen på 25%, og ikke til grænsen på 50%«.

Domstolens bemærkninger

60 Ifølge Domstolens faste retspraksis skal de EU-retlige forskrifter i videst muligt omfang fortolkes i lyset af international ret, navnlig når disse forskrifter netop har til formål at gennemføre en international aftale indgået af Unionen (jf. dom SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

61 Det følger af første til tredje og femte betragtning til grundforordningen, at begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet« skal fortolkes i overensstemmelse med 1994-antidumpingaftalen.

62 Grundforordningens artikel 4, stk. 1, definerer begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet« som henvisende enten til »samtlige producenter i Fællesskabet af samme vare« eller til »de [af disse producenter], hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del, som defineret i artikel 5, stk. 4, af den samlede produktion i Fællesskabet af sådanne varer«.

63 1994-antidumpingaftalen benytter i det væsentlige det samme alternativ ved definitionen af begrebet »indenlandsk erhvervsgren«. Hvad angår dette alternativs andet led er det afgørende element både i 1994-antidumpingaftalen og i grundforordningen begrebet »betydelig del« af den samlede indenlandske produktion eller af den samlede fællesskabsproduktion.

64 Hvad angår dette led, hvis fortolkning er den eneste genstand for det andet appelanbringende, skal det fremhæves, at grundforordningens artikel 4, stk. 1, vedrørende definitionen af erhvervsgrenen i Fællesskabet – til forskel fra 1994-antidumpingaftalens artikel 4, stk. 1 – præciserer begrebet »en betydelig del« af den samlede produktion i Fællesskabet af samme vare ved en henvisning til samme forordnings artikel 5, stk. 4.

65 Denne henvisning udgør et supplerende element i forhold til den definition, der er indeholdt i 1994-antidumpingaftalens artikel 4, stk. 1.

66 Det må fastslås, at den tærskel på 50% og den tærskel på 25%, der er anført i grundforordningens artikel 5, stk. 4, henviser til forskellige grupper af producenter i Fællesskabet.

67 Det skal først fastslås, at tærsklen på 50% udelukkende angår den relative vægt, som de producenter i Fællesskabet, der tilslutter sig klagen, har i den gruppe, der er sammensat af de producenter i Fællesskabet, der tilslutter og modsætter sig klagen.

68 Tærsklen på 25% henviser derimod til »den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet« og angår den procentdel, som de producenter i Fællesskabet, der tilslutter sig klagen, repræsenterer af denne samlede produktion. Følgelig er alene denne tærskel på 25% relevant for afgørelsen af, hvorvidt de nævnte producenter repræsenterer »en betydelig del« af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, som omhandlet i grundforordningens artikel 4, stk. 1.

69 Det må under disse omstændigheder lægges til grund, at grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 4, sammenholdt med 1994-antidumpingaftalens artikel 4, stk. 1, alene kan forstås som henvisende til minimumstærsklen på 25%. Ved at henvise til denne tærskel begrænser grundforordningens artikel 4, stk. 1, sig således til at præcisere, at en samlet produktion for de producenter i Fællesskabet, der tilslutter sig klagen, som ikke når op på 25% af den samlede fællesskabsproduktion af samme vare, under alle omstændigheder ikke kan anses for tilstrækkeligt repræsentativ for fællesskabsproduktionen.

70 I tilfælde af, at den samlede produktion for disse producenter i Fællesskabet når over nævnte tærskel, vil der kunne pålægges eller opretholdes antidumpingtold, såfremt det lykkes de pågældende EU-institutioner – under hensyntagen til alle de relevante oplysninger i sagen – at dokumentere, at den skade, der skyldes importen af dumpingvaren, påvirker en betydelig del af den samlede produktion i Fællesskabet af samme vare.

71 Rådet har i den anfægtede forordning støttet sig på data fra én enkelt producent, nemlig Osram, der repræsenterer ca. 48% af den samlede produktion i Fællesskabet af samme vare, med henblik på at vurdere den skade, der blev tilføjet erhvervsgrenen i Fællesskabet.

72 Det skal i den forbindelse fastslås, at en andel af fællesskabsproduktionen, der er meget tæt på 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet – såsom en andel på 48% – kan anses for åbenbart at udgøre en betydelig del af denne. Grundforordningens artikel 4, stk. 1, henviser således til begrebet »en betydelig del« af produktionen i Fællesskabet, og ikke til »størstedelen af produktionen i Fællesskabet«.

73 Det følger af alle disse omstændigheder, at det var uden at begå nogen retlig fejl, at Retten dels i den appellerede doms præmis 94 fandt, at den henvisning, der foretages i grundforordningens artikel 4, stk. 1, til forordningens artikel 5, stk. 4, kun kunne forstås som en henvisning til grænsen på 25%, og ikke til grænsen på 50%, dels i denne doms præmis 96 fastslog, at Rådet med rette havde kunnet lægge til grund, at Osrams produktion, der repræsenterede ca. 48% af den samlede produktion i Fællesskabet, »bestemt [udgjorde] en stor del af EF-produktionen«.

74 Følgelig kan det andet appelanbringende heller ikke tiltrædes.

75 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger må appellen forkastes som ugrundet.

Sagens omkostninger

76 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

77 Da Rådet og Osram har nedlagt påstand om, at Philips Poland og Philips Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da disse har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger.

78 I henhold til procesreglements artikel 140, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer medlemsstater og EU-institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Som følge heraf bærer Kommissionen, der var intervenient i første instans, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Philips Lighting Poland S.A. og Philips Lighting BV bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union og af Osram GmbH.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter